RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

advies 64.949/1
van 18 januari 2019

over

amendementen op een ontwerp van decreet ‘bij een ontwerp van decreet betreffende het jeugddelinquentierecht (*Parl.St*. Vl. Parl. 2017-18, nrs. 1670/2, 3, 4, 5 en 7)’

‡LW-BIBTQADCE-GEJEJVT‡

Op 10 december 2018 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Voorzitter van het Vlaams Parlement verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over amendementen op een ontwerp van decreet ‘bij een ontwerp van decreet betreffende het jeugddelinquentierecht (*Parl.St*. Vl. Parl. 2017-18, nrs. 1670/2, 3, 4, 5 en 7)’.

de amendementen zijn door de eerste kamer onderzocht op 8 januari 2019. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Wouter PAS, staatsraden, Johan PUT, assessor, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Frédéric VANNESTE, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 18 januari 2019.

*

‡LW-BIBTQADCE-GEJEJVT‡

1. De Raad van State, afdeling Wetgeving, heeft op 18 april 2018 advies uitgebracht over een voorontwerp van decreet ‘betreffende het jeugddelinquentierecht” (advies nr. 62.779/3) en op 28 mei 2018 over een voorontwerp van decreet ‘houdende diverse wijzigings-, opheffings- en overgangsbepalingen aangaande het decreet betreffende het jeugddelinquentierecht’ (advies nr. 63.059/3).[1]

Er kan naar deze adviezen worden verwezen. In het bijzonder de opmerkingen waaraan geen of geen afdoende gevolg werd gegeven, kunnen bijgevolg in dit advies als hernomen worden beschouwd, zonder dat het in beginsel nodig is deze te herhalen.

Amendement nr. 6

2.1. Amendement nr. 6 betreft de aanpassing van artikel 3, § 3, tweede lid, 3°, van het ontworpen decreet, dat betrekking heeft op de bijzondere voorwaarden die gepaard gaan met het genot van de grondwettelijke en internationale rechten en vrijheden. De tekst in het ontwerp was al een aanpassing van het voorontwerp, mede ten gevolge van de vraag van de afdeling Wetgeving tot verduidelijking van de oorspronkelijke tekst.[2] Die aanpassing en het amendement nopen tot de volgende opmerkingen.

2.2. De vervanging van de oorspronkelijke bewoordingen ‘buitengerechtelijke reacties’ door “de in dit decreet in hoofdstuk 3, afdeling 2, voorziene afhandeling op niveau van het openbaar ministerie”, geeft aan deze bepaling een andere draagwijdte. Volgens de verantwoording van het amendement is het de bedoeling voldoende ruimte te laten voor ‘diversie’.[3] De vraag rijst of het bepalen van een voorrang voor afhandelingen door het openbaar ministerie, een volwaardige invulling vormt van het begrip diversie. Artikel 40, lid 3, b) van het VN-Verdrag ‘inzake de rechten van het kind’ legt de lidstaten op, wanneer passend en wenselijk, maatregelen in te voeren voor de handelwijze ten aanzien van kinderen die worden verdacht, vervolgd of veroordeeld voor strafbare feiten, “zonder dat men zijn toevlucht neemt tot gerechtelijke stappen”. Artikel 40, lid 4, van hetzelfde verdrag bepaalt dat een verscheidenheid van regelingen, in het bijzonder met betrekking tot zorg, begeleiding en toezicht, adviezen, jeugdreclassering, pleegzorg, programma’s voor onderwijs en beroepsopleiding en andere alternatieven voor institutionele zorg beschikbaar moeten zijn om te verzekeren dat de handelwijze ten aanzien van kinderen hun welzijn niet schaadt en in de juiste verhouding staat zowel tot hun omstandigheden als tot het strafbare feit. Ongetwijfeld zijn de afhandelingsmogelijkheden vanwege het openbaar ministerie te beschouwen als een alternatief voor het opstarten van een gerechtelijke vervolging voor de jeugdrechter of de jeugdrechtbank. Er bestaan daarnaast evenwel nog andere vormen van diversie, bijvoorbeeld door een afhandeling te verkiezen via (vrijwillige of gerechtelijke) jeugdhulp i.p.v. via het jeugddelinquentierecht, indien de feiten van gering belang zijn en het raadzaam is een gedrags- of contextproblematiek te

[1] Zie *Parl.St*. Vl.Parl., 2017-2018, nr. 1670/1, 225-318 en 341-371.

[2] Zie het bovenvermelde advies 62.779/3, randnummer 61.

[3] In de Voorafgaande titel, 5°, e) van de Jeugdbeschermingswet van 8 april 1965, waarnaar de verantwoording verwijst, is er sprake van “vervangingsmaatregelen voor de gerechtelijke procedures”, hetgeen dus eveneens een breder diversiebegrip is dan de afhandeling op het niveau van het openbaar ministerie.

‡LW-BIBTQADCE-GEJEJVT‡

beantwoorden. De vraag is bijgevolg of ook niet naar nog andere mogelijke interventies die zich aandienen naar aanleiding van het plegen van een jeugddelict, moet worden verwezen.[4]

2.3. Niet alleen verleent het ontwerp uitgebreide bevoegdheden aan het openbaar ministerie, die eerder aansluiten bij de rechtsprekende functie dan bij de functie van opsporing en vervolging[5], de in het amendement voorgestelde bepaling geeft bovendien voorrang aan deze afhandeling op het niveau van het openbaar ministerie. Er worden daarbij geen criteria ingeschreven ter bepaling van de situaties waarin die voorrang moet gelden. De door het amendement voorgestelde vervanging van 'zo veel mogelijk' door 'wanneer dit mogelijk is', houdt geen inhoudelijk criterium in en blijft te vaag. Het is bijgevolg niet zeker dat de aldus geformuleerde bepaling de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder het vermoeden van onschuld, de proceswaarborgen en de toegang tot de rechter, afdoende waarborgt.

Amendement nr. 8

3. Amendement nr. 8 vervangt in artikel 6, eerste lid, de verwijzing naar artikel "37, §§ 1 en 2" door een verwijzing naar artikel "37, § 1". Deze wijziging wordt verantwoord door het feit dat artikel 37, § 2, als dusdanig geen sancties bevat.

Deze wijziging lijkt evenwel ook een wijziging in te houden van de precieze draagwijdte van de uitzondering op de regel dat de sanctie uiterlijk een einde neemt als de minderjarige delictpleger 23 jaar wordt.

Door enkel nog te verwijzen naar artikel 37, § 1, is de sanctie zoals die in artikel 37, § 1, geregeld is, niet onderworpen aan de leeftijdsgrens van 23 jaar. Dit stemt overeen met amendement nr. 70 dat in artikel 37, § 3, verduidelijkt dat de sanctie, vermeld in artikel 37, § 1, zich niet verder kan uitstrekken dan tot de dag waarop de minderjarige delictpleger 25 jaar wordt.

De verwijzing naar artikel 37, § 2, hield evenwel in dat uitdrukkelijk verwezen werd naar de voorwaarde dat de minderjarige delictpleger zestien jaar of meer was op het ogenblik van het plegen van het jeugddelict (artikel 37, § 2, 1°). In artikel 37, § 1, tweede lid, wordt daarentegen verwezen naar de uitzonderlijke mogelijkheid om de sanctie van langdurige gesloten begeleiding uit te spreken ten aanzien van personen die jonger zijn dan zestien jaar op het ogenblik van het plegen van het jeugddelict.

Door enkel nog te verwijzen naar § 1 in de plaats van naar § 1 en § 2 lijkt het gevolg te zijn dat ook voor de langdurige gesloten begeleiding van twee jaar (voor 12-13-jarigen) of van vijf jaar (voor 14-15-jarigen) die in uitzonderlijke omstandigheden wordt opgelegd, de maximumleeftijd voortaan op 25 jaar ligt.

[4] Tenzij ook die vormen onder de afhandeling op het niveau van het openbaar ministerie zouden kunnen vallen, via de 'seponering' en een daarop volgende doorverwijzing naar de vrijwillige jeugdhulp of hoogdringende vordering tot gerechtelijke jeugdhulp.

[5] Zie hierover het bovenvermelde advies 62.779/3, randnummer 31.

‡LW-BIBTQADCE-GEJEJVT‡

Het komt de decreetgever toe te beoordelen of dit gevolg uitdrukkelijk gewenst is, en dit, in voorkomend geval, voldoende duidelijk toe te lichten.

Amendement nr. 9

4. Wat betreft de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap wordt verwezen naar de opmerking bij amendement nr. 20.

5. Het amendement nr. 9 heeft tot gevolg dat in artikel 11, § 2, van het ontworpen decreet de regel wegvalt dat de minderjarige verdachte zich niet kan laten vertegenwoordigen, wat betreft de oproeping met het oog op seponering onder voorwaarden. De vraag rijst of deze weglating gewild is. In de verantwoording bij het amendement wordt hierover niets gezegd. De plicht tot persoonlijke verschijning vervat in artikel 15 brengt geen soelaas, want die betreft enkel de jeugdrechter en de jeugdrechtbank, niet het openbaar ministerie. Voor de andere afhandelingsmogelijkheden op parketniveau rijst dit probleem niet: deze zijn ofwel schriftelijk (artikelen 8, 9 en 12), ofwel is de persoonlijke verschijning vervat in de regeling (artikelen 10 en 13, § 1, tweede lid).

Amendement nr. 11

6. Amendement nr. 11 heeft betrekking op de regeling van het recht op bijstand van een advocaat in het kader van de bemiddeling, voorgesteld door de procureur des Konings. Het amendement voegt aan artikel 12, § 1, vijfde lid, punt 1°, de regel toe dat “deze advocaat”, “in voorkomend geval” wordt aangewezen overeenkomstig artikel 54bis van de wet van 8 april 1965. Deze aanwijzing, in dit artikel 54bis, betreft evenwel enkel deze voor de minderjarige verdachte, terwijl artikel 12, § 1, vijfde lid, 1° ook de bijstand van een advocaat voor het minderjarige slachtoffer regelt. De nieuwe formulering houdt enkel stand indien de woorden “in voorkomend geval” in artikel 12, § 1, vijfde lid, 1°, laatste zin, zo begrepen moeten worden dat het enkel gaat om de bijstand van een advocaat voor een minderjarige verdachte, niet voor het minderjarige slachtoffer.

Amendement nr. 20

7. Amendement nr. 20 voegt in artikel 15 een nieuwe paragraaf in die op algemene wijze het recht op bijstand van een advocaat bevestigt voor een minderjarige verdachte of delictpleger.

In het bovenvermelde advies 62.779/3 heeft de Raad van State, afdeling Wetgeving, in dit verband het volgende opgemerkt:

> “14. In artikel 15 van het voorontwerp zijn een aantal procedurele regels betreffende het horen door de jeugdrechtbank of de jeugdrechter van de minderjarige en zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken, het verstrekken van informatie aangaande het jeugddelict, de verschijning in persoon en het recht op bijstand door een advocaat

‡LW-BIBTQADCE-GEJEJVT‡

opgenomen. Het regelen van de rechtspleging voor de jeugdgerechten is evenwel, zoals reeds is opgemerkt, een federale bevoegdheid gebleven, zodat de decreetgever ook op dit vlak slechts regelingen kan aannemen met toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

De gemachtigde beaamde dat de meeste van de genoemde regels reeds zijn opgenomen in of voortvloeien uit de wet van 8 april 1965,[6] zodat in die gevallen een optreden van de decreetgever alvast niet noodzakelijk kan worden geacht voor de uitoefening van de gemeenschapsbevoegdheden en derhalve niet is voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.”

Het bovenvermelde advies 63.059/3 op zijn beurt bevat de volgende opmerking:

“8. Artikel 17, 1°, van het voorontwerp strekt tot het opheffen van algemene procedurebepalingen betreffende het hoorrecht, de bijstand van een advocaat en de vermeldingen die een beschikking moet omvatten, die gelden bij het opleggen van voorlopige maatregelen. Door die opheffing zou de decreetgever zich begeven op het bevoegdheidsgebied van de federale wetgever. Omdat het gaat om algemene bepalingen die ook kunnen gelden voor de maatregelen die zijn vervat in het aan te nemen decreet ‘betreffende het jeugddelinquentierecht’, kan die opheffing bezwaarlijk noodzakelijk worden geacht voor de uitoefening van de gemeenschapsbevoegdheid en is de weerslag op de federale bevoegdheid bovendien niet marginaal. Er dient derhalve te worden afgezien van deze opheffing.

Wel zou de decreetgever, in afwachting van een meer algemene herziening van de procedureregels door de federale wetgever, de referentie en de terminologie opgenomen in artikel 52*ter*, eerste lid, van de wet van 8 april 1965 kunnen aanpassen in het licht van het aan te nemen decreet ‘betreffende het jeugddelinquentierecht’”.

Deze door de Raad van State gemaakte bezwaren gelden ook ten aanzien van de in het amendement nr. 20 opgenomen regel. Amendement nr. 20 neemt immers bijna letterlijk artikel 52*ter*, tweede lid, van de wet van 8 april 1965 over (weliswaar met de terechte uitbreiding tot ‘jeugdrechter en jeugdrechtbank’, i.p.v. enkel ‘jeugdrechtbank’).

8. Aangezien het om een nieuw decreet gaat, is het niet raadzaam aanduidingen als “§ 1/1” te gebruiken. De paragrafen dienen te worden hernummerd en doorheen het ontworpen decreet moeten waar nodig de interne verwijzingen worden aangepast.

Amendement nr. 22

9. De formulering van het nieuwe artikel 16, § 2, maakt niet volledig duidelijk dat een herziening (intrekking of wijziging) van een maatregel of een sanctie enkel mogelijk is in het voordeel van de minderjarige verdachte of delictpleger. De verwijzing naar “intrekken of wijzigen en binnen de perken van dit decreet optreden op een minder strenge of ingrijpende manier” is onduidelijk. Het lijkt duidelijker artikel 16, § 2, als volgt te formuleren: “De jeugdrechter of de jeugdrechtbank kan te allen tijde, ambtshalve of op vordering van het openbaar

[6] Zie onderdeel 5° van de voorafgaande titel van de wet van 8 april 1965 en de artikelen 52*ter*, eerste en tweede lid, 54 en 54*bis* van die wet (alsmede artikel 62 ervan, op grond waarvan ook sommige bepalingen van het gemeenrechtelijke strafprocesrecht van toepassing zijn).

‡LW-BIBTQADCE-GEJEJVT‡

ministerie, de opgelegde maatregelen of sancties ten aanzien van de minderjarige verdachte of delictpleger herzien, door deze in te trekken of te wijzigen in een minder strenge of ingrijpende maatregel of sanctie".

Een gelijkaardige verbetering van de formulering kan worden voorgesteld ten aanzien van de amendementen nr. 112[7] en nr. 126.

10.1. Gelet op artikel 16, § 2, zevende lid, is telkens de laatste zin van het voorgestelde artikel 16, § 2, tweede lid en derde lid, overbodig. In artikel 16, § 2, zevende lid, wordt immers op algemene wijze opgelegd dat de jeugdrechter of de jeugdrechtbank er bij de herziening van de maatregel of sanctie (lees: in voorkomend geval) rekening mee houdt dat het herstelgericht karakter van de maatregel of sanctie gevrijwaard blijft.

10.2. Artikel 16, § 2, zevende lid, verwijst naar het herstelgericht karakter van de maatregel of sanctie, maar niet naar de andere grondbeginselen die in artikel 3 van het ontworpen decreet zijn vermeld. Aangezien artikel 3 van het ontworpen decreet geldt voor elk optreden van de actoren die betrokken zijn bij de uitvoering van het decreet, is het evenwel niet nodig deze grondbeginselen te hernemen. In het licht daarvan is ook de verwijzing naar het vrijwaren van het herstelgericht karakter bij de herziening overbodig, en wordt het beter weggelaten.

11. Artikel 16, vijfde lid, regelt de bevestiging, intrekking of wijziging van sancties, met een verplicht jaarlijks herzieningsmoment. Deze bepaling moet allicht zo worden gelezen dat ze enkel toepasselijk is voor sancties waarvan de duur een jaar overschrijdt, en niet dat ze de mogelijkheid biedt om sancties van één jaar op dat moment alsnog te verlengen. Dit moet beter tot uitdrukking worden gebracht.

12. Het voorgestelde laatste lid van artikel 16, § 2, betreft de informatieverschaffing aan het slachtoffer. Hierbij moet evenwel rekening worden gehouden met artikel 47 van de Jeugdbeschermingswet van 8 april 1965, op grond waarvan het slachtoffer in beginsel[8] pas bij de berechting ten gronde wordt betrokken. De verplichting om het slachtoffer te informeren over elke herziening (dus ook van maatregelen tijdens de voorbereidende rechtspleging), staat daarmee op gespannen voet. Het informeren van het slachtoffer is bovendien een procedurebepaling, waarvoor de Vlaamse Gemeenschap in beginsel niet bevoegd is.

13. In artikel 20, § 2, derde lid, van het ontworpen decreet (dat licht gewijzigd wordt door het amendement nr. 26) vormen de derde en vierde zin nog steeds een bijzondere herzieningsmogelijkheid voor de maatregelen van gesloten begeleiding. Gelet op het feit dat deze herzieningsmogelijkheid vervat lijkt in de nieuwe regeling van artikel 16, § 2, worden deze zinnen beter geschrapt. Het feit dat in het amendement nr. 59 gelijkaardige bepalingen, voor wat

[7] In dit amendement dient ook het woord "wet" te worden vervangen door het woord "decreet".

[8] Artikel 49 bepaalt dat het slachtoffer ook betrokken wordt in de uitzonderlijke omstandigheid dat een onderzoeksrechter optreedt en deze, na beëindiging van het onderzoek, een beschikking tot buitenvervolgingstelling of tot verwijzing naar de jeugdrechtbank neemt. Daarnaast heeft het, in voorkomend geval, voorstellen van een herstelrechtelijk aanbod uiteraard ook de betrokkenheid van het slachtoffer tot gevolg, althans in het kader van die bemiddeling of dat herstelgericht groepsoverleg.

‡LW-BIBTQADCE-GEJEJVT‡

de sanctie van gesloten begeleiding betreft, worden geschrapt in artikel 29, § 3, tweede lid, bevestigt deze vaststelling.

Amendementen nr. 25 en nr. 56

14. Amendement nr. 25 vervangt in artikel 20, § 2, eerste lid, 5°, van het ontworpen decreet de regel dat de minderjarige verdachte voor een gesloten begeleiding aan een afdeling binnen een gemeenschapsinstelling kan worden toevertrouwd voor "maximaal drie, zes of negen maanden" door de regel dat deze maatregel kan voor "maximaal drie maanden opeenvolgend". Het amendement nr. 56 voert een gelijkaardige wijziging door in artikel 27, § 1, van het ontworpen decreet.

Door deze aanpassing kan de maatregel voor de maximale duur van 3 maanden worden opgelegd, maar kan hij telkens worden verlengd met drie maanden. Waar in het initiële ontwerp een maximale duur gold van negen maanden, eenmalig verlengbaar met twee maanden, geldt thans, overeenkomstig het bij amendement nr. 29 vervangen artikel 21, laatste lid, dat de maatregel uiterlijk kan verlengd worden totdat de maximale termijn van de voorbereidende rechtspleging is verstreken. De ontworpen en geamendeerde artikelen 20, § 3, en 21 bepalen de maximale duur van de voorbereidende rechtspleging, al naargelang het geval, op 6 of 12 maanden of 2 jaar, of zelfs nog langer. Hieruit volgt dat, in het geval aan de voorwaarden van artikel 21, derde lid, is voldaan, de maatregel van gesloten begeleiding – per drie maanden – twee jaar (of zelfs nog langer) kan duren.

Het komt de decreetgever toe na te gaan of, naarmate de vrijheidsberoving langer duurt, de voorwaarden daartoe niet strenger moeten worden gesteld, en dus – zoals in de actuele regeling van artikel 52*quater*, vierde lid van de wet van 8 april 1965 – de verlenging niet afhankelijk moet worden gemaakt van bijzondere voorwaarden, dan wel dat de algemeen geformuleerde reguliere besluitvormingscriteria die voor alle maatregelen gelden (in het bijzonder in artikel 3, § 2 en § 5 en artikel 16, § 1), volstaan.

Amendement nr. 29

15. Het amendement nr. 29 vervangt artikel 21 van het ontworpen decreet, dat de maximale duur van de voorbereidende rechtspleging regelt. Het verdient aanbeveling om de bepalingen van artikel 20, § 3, en artikel 21 in één enkel artikel op te nemen, aangezien beide de duur van de voorbereidende rechtspleging betreffen. Met de huidige formulering is bijvoorbeeld niet duidelijk of artikel 20, § 3, tweede lid (schorsing van de termijn in geval van hoger beroep) ook toepasselijk is op de termijnen van 1 of 2 jaar (of meer) bepaald in artikel 21.

16. Het voorgestelde artikel 21 is onduidelijk geformuleerd. Zo bepaalt artikel 21, vierde lid, dat "de jeugdrechter, hiertoe uitdrukkelijk uiterlijk voor het verstrijken van de in het tweede en derde lid vermelde termijn, na de minderjarige verdachte, zijn ouder of zijn opvoedingsverantwoordelijken te hebben opgeroepen, een bijzondere gemotiveerde beslissing [neemt] tot verlenging van de termijn van maximaal drie maanden opeenvolgend." Het is

‡LW-BIBTQADCE-GEJEJVT‡

onduidelijk waarop “de in het tweede en derde lid vermelde termijn” betrekking heeft. Wellicht is het de bedoeling dat de jeugdrechter “voor het verstrijken van de termijn, vermeld in artikel 20, § 3, eerste lid,” zijn eerste beslissing neemt en dan telkens opnieuw beslist voor het verstrijken van de verlengde termijn van drie maanden. De tekst dient in die zin duidelijker geformuleerd te worden.

Ook de verwijzing in artikel 21, vijfde lid, naar “na de in het voorgaande lid vermelde termijn” is onduidelijk. Uit de verantwoording van het amendement kan afgeleid worden dat het de bedoeling is om te verwijzen naar de maximumtermijn in het tweede en derde lid. De tekst dient in die zin aangepast te worden.

17. In het laatste lid van het nieuw ontworpen artikel 21 moet de verwijzing naar “artikel 25, § 2, eerste lid” worden vervangen door een verwijzing naar “artikel 25, § 2”, aangezien die paragraaf slechts één lid telt.

Amendement nr. 43

18. Het bij amendement nr. 43 geamendeerde artikel 24, tweede lid, van het ontworpen decreet bepaalt dat bij een ambulante maatregel gewerkt wordt “met onderbouwde methodieken die inwerken op het gedrag van de minderjarige en de gevolgen ervan en die herhaling voorkomen”.

Wellicht wordt in deze bepaling bedoeld “herhaling van het gedrag te voorkomen”, hetgeen het best als dusdanig geformuleerd wordt.

Meer algemeen moet opgemerkt worden dat een recidivebeperkende doelstelling, zeker als een uitdrukkelijk kenmerk van een maatregel, op gespannen voet staat met de aard van een maatregel, genomen tijdens de voorbereidende rechtspleging waar het vermoeden van onschuld geldt. Een recidivebeperkende doelstelling gaat immers uit van de schuld van de minderjarige verdachte (zie in dit verband ook de opmerking onder randnummer 148 in het bovenvermelde advies 62.779/3). Een ambulante maatregel moet worden onderscheiden van de ambulante sanctie: in artikel 33 waaraan het amendement nr. 64 een nieuw lid toevoegt dat de ambulante sanctie definieert, is het aspect recidivevoorkoming wel op zijn plaats.

Amendement nr. 51

19. Onverminderd de opmerkingen die zijn gemaakt bij het amendement nr. 20 in verband met het voorgestelde artikel 15, § 1/1, moet opgemerkt worden dat andere amendementen de uitdrukkelijke vermelding van het recht op bijstand van een advocaat in geval van verschijnen voor de jeugdrechter of jeugdrechtbank schrappen, aangezien in artikel 15, § 1/1, een algemeen recht op bijstand van een advocaat wordt ingeschreven (zie bijvoorbeeld het amendement nr. 37). Ook in het voorgestelde artikel 25, § 7, dienen in die zin de woorden “en zijn advocaat gehoord zijn” te worden vervangen door de woorden “gehoord is”.

‡LW-BIBTQADCE-GEJEJVT‡

Amendement nr. 58

20. In dit amendement moet worden verduidelijkt dat de laatste twee zinnen van artikel 27, § 2, eerste lid worden geschrapt (niet “in paragraaf 2”).

Amendement nr. 67

21. Amendement nr. 67 voegt in artikel 37, § 1, eerste lid, een zin toe waaruit volgt dat “elke maatregel voorzien in artikel 20, § 2, 5°”[9] wordt toegerekend op de duur van de opgelegde sanctie.

Het is niet duidelijk, mede in het licht van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, waarom deze toerekening aldus enkel plaatsvindt voor de maatregel van gesloten begeleiding, maar niet voor de maatregel van gesloten oriëntatie (artikel 20, § 2, 4°, van het ontworpen decreet). Het amendement moet op dit punt worden aangevuld.

Amendement nr. 74

22. De tweede zin van het voorgestelde artikel 37, § 6, luidt het best als volgt: “Het medisch-psychologisch onderzoek is erop gericht de situatie te evalueren in functie van de persoonlijkheid en de maturiteitsgraad van de minderjarige delictpleger”.

De stellers van de amendementen dienen bovendien na te gaan of in de amendementen 74 (artikel 37, § 6, eerste lid), 75 (artikel 37, § 8, tweede lid, 2°, in samenhang met het derde lid, derde zin) en 77 (artikel 38, § 3, § 3, eerste lid) niet het best dezelfde omschrijving van de doelstelling van het medisch-psychologisch onderzoek wordt gehanteerd. In de laatste twee amendementen wordt immers ook verwezen naar “de omgeving” van de minderjarige delictpleger”.

Amendement nr. 101

23. Allicht moet ook in de laatste regel van artikel 60, eerste lid, van het ontworpen decreet het woord “betrokkene” vervangen worden door het woord “minderjarige”.

DE GRIFFIER DE VOORZITTER

Wim GEURTS Marnix VAN DAMME

[9] Lees: “elke maatregel waarin artikel 20, § 2, 5° voorziet”.

‡LW-BIBTQADCE-GEJEJVT‡